

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Guds Kirckes Iubel-Fryd og Høytiid. Prædiken

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 257. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139961774032/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Det kan dog også ske, at Brorson finder, at der i manuskriptet er kommet vel megen ordrigdom, så f. eks. opregningen: *hjelpe, trøste, vederqvæge og glæde* er bleven befriet for det sidste ord (s. 149).

For øvrigt er det i mangfoldige tilfælde ikke til at se, hvad der har bragt ham til at gøre forandring. At *eragtes for ændres* til *ansees for* (s. 157), kan bero på, at det første lyder for meget af kontoret, og at *overmaade ønskelig og behagelig* udskiftes med *meget sød og glædelig*, kunne måske skyldes, at der lige forud har stået *uformodentlig*, så der blev vel meget af ord med *-lig*; men hvorfor så meget i steden for *overmaade?* (s. 167). Og at *kjærlig og livsalig* bliver til *mild og naadefuld* (s. 137), *mene* til *formene* (s. 141), *yndige* til *angemene* (s. 142), *forfarenhed* til *erfarenhed* (s. 144, 152), *ret indsigt* til *klar indsigt* (s. 150), *taale* til *lide* (s. 152), *være i land* til *være i havn* (s. 167) o. s. v., lader sig næppe forklare på anden måde end, at ordene for Brorson har haft deres særegne klangfarve, og han har siddet som en klaverstemmer, der bliver ved at anslå hver tone, til den for hans øre har den rette lyd.

Lidt mere indgribende er udeladelsen af hele småstykker. De vigtigste udeladelser finder vi s. 136-37: *Men vi maae vel mercke ... Col. 3, 1*, vist følt som et sidespor; s. 151: *Det kand vi vel icke forstaae ... Ebr. 12, 11*, måske følt som gentagelse fra s. 136; s. 155: *Værer Guds efterfølgere ... Eph. 5, 1*; s. 159: *Mercker dette ... angenent*, følt som gentagelse fra s. 154; s. 167: *oi glæder Eder ... Job: 19, 25, 26, 27*; s. 171: *Saa ser, i Troende ... Joh. 14*. De sidste to stykker er egentlig smukke; men der var anden steds sagt beslægtede ting.

Dernæst har den trykte prædiken nogle tilføjelser, mest skriftsteder eller skrifthentydninger, som man egentlig skulle synes, der var nok af. De vigtigste er s. 133: *skreven af GUD ... 2 Mos. B. 20*, skriftsted; s. 135: *naar han i Aanden betragter ... fældet*, skrifthentydning; s. 143: *Hvor er den dejlige Brude-Klædning ... Daabs Naade er borte*, væsentlig 2 skriftsteder; s. 159: *Den Vej er Maria Magdalena gaaet ... formoder*, tydeliggørelse af det forudgående; s. 160: *Ja han begynder ... flye for ham*, udvidelse af skriftsted.